

טור' בן-חקון סלומון

454793

בן קלרה ושלוס

נולד ב- כ"ה אדר תש"א 24.3.1941

התגייס לצה"ל באוגוסט 1960

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- כ"א שבט תשכ"א 6.2.1961

בעת מילוי תפקידו.

בדחקה, פלומון

בן שלום וקלרה. נולד ביום ב'ה באדר תש"א (24.3.1941) בעיר רבט שבמרוקו. נתינתו מאמו בגיל רך. למד עד כיתה ד' בבית-הספר היסודי של "אליאנס" ברבט. בשנת 1948 עלו אחיו ואחיותיו לארץ והוא נשאר עם אחות אחת בבית-אביו. בהיותו בן ט"ו עלה גם הוא לארץ. הצטרף ל"עליית-הנוער" בקיבוץ מעג'מיטאל. כעבור שנתיים התפזרה קבוצתו ומפאת רגש-הבדידות שאפף אותו חזר לביתו. מנעוריו נמשך לספורט ועוד לפני בואו לארץ השתייך לארגון ספורטאי ועם עלותו הצטרף ל"הפועל". התיצב בלשכת-הגיוס ובגלל גילו הצעיר היה עליו לפנות כמה פעמים עד שלבסוף גויס לצה"ל באוגוסט 1960. נפל בשעת מילוי תפקידו ביום כ"א בשבט תשכ"א (6.2.1961) והובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי בקרית-שאול.

חיי חייל בגולני!

השכמה עם שחר,
ומד"ס עד הגשר ולאחר -
טיפול נגמ"ש, ומסדר מג"ד,
אימון וקו, וחינד נאהב.
מסדר כוננות,
ותרגילי היתקלות.
קשים חיי לוחם,
ובגולני כפל ויותר.
אך עם היציאה,
החזה מתנפח מגאווה:
כומתה חומה, אך רק בכותפתה,
ותג העץ על הכתף בולט,
ואות הלוחם על החזה שולט.
בדם ויזע, כנגד הרשע,
נבנתה גאוות יחידה:
מיוחדת ומהוללה.
זעקת: "אלי-קרבי"
ממש בכל מצב,
אם בטווס,
ובעיקר בפלמ"ס.
או בהתקלות,
תוך כדי הסתערות,
כשחבריד נופלים מתים לרגליך,
אתה מתאפק וממשיך להסתער!
אך אותם תמיד תזכור
חלק מחייך: חוק בל יעבור.
משפחת גולני המהוללה,
בנים אמיצים שיכלה,
אך אותם תמיד תזכור
בטקס ה"יזכור"
שמותיהם חרוטים על עץ,
לגורל הימים, ועד הקץ.

באימון, בשגרה ובקרוב (1957-1967)

בעשר השנים המסרידות בין מבצע "קדש" (1954) לבין מלחמת "ששת הימים" (1967) פקדו על חטיבת גולני ששה מחיילים: אהרון (אריין) דורון (1957-1958), אלעד פלד (1958-1960), אהרון יריב (1960-1961), מרדכי (מוטה) גור (1961-1963), אורי ברדצון ז"ל (1963-1965) ושלמה אלטון ז"ל (1965-1966). היה זה עשור שקט יחסית, במיוחד בגבול הישראלי-מצרי, וחטיבת גולני, כחלק מצה"ל כולו, התמנה אף היא לפעילות ממושכת. שנדתיית וחשובה של בניית תמות, אימונים, הצטיידות והתארגנות, טיפוח המשמעת, תמורהל וגאווה יחידתית, תוך טיפוח מיוחד בחייל הבודד, במחלקה, בפלוגה ובגדוד.

לוחמי החטיבה בעשר השנים 1957-1967 חילקו את זמנם בדרך כלל בין תקופות אימונים קצרות ("אימון קיץ" ו"אימון חורף") ו"תעסוקה מבצעית" ממושכת לאורך גבולות ה"קו הירוק". יחידות החטיבה (הגדודים, פלוגת חסיור, פלוגת המ"כים, פלוגות חטירונים, הקשר והתנדסת), היו ממוזרות בכל רחבי הארץ, מגבול הצפון והגבול הישראלי-סורי, עד הגבול הירדני ("פרוזדור ירושלים" ומובלעת הר-הצופים) - ועד גבול רצועת עזה והנגב הדרומי.

בטחון שוטף (בט"ש) (1957-1967)

עיקרי מדיניות הבטחון של ישראל לאחר מבצע "קדש" היו שמירת הישגי מבצע "קדש" (ובכלל זה חופש שיט במצרי טיראן), פיתוח מתמיד וקיום כושר הרתעה והכרעה ומאבק יום-יומי (בט"ש) על שמירת הריבונות הישראלית לאורך גבולות שביתת-הנשק (במיוחד לאורך הגבול הישראלי-סורי). הסורים התבצרו היטב לאורך קו הגבול, 77 ק"מ אורכו מתל-אל-קאדי בצפון ועד אל-חמה בדרום, בנו מערכת מוצבים קדמיים ועורפיים, סללו דרך פטרולים, והחזיקו לאורך ה"קו הירוק" 15,000 חיילים וכן טנקים, תותחים ומרגמות. הם ניצלו את יתרוןם בעוצמת-אש ובשליטה טופוגרפית, שהקנתה להם הרמה הסורית (רמת-הגולן), הפגיוז ויישובים ישראלים באש ארטילרית, צלפו באש מקלעים ונק"ל, התנכלו לשיט ולדיג בצפון-מזרח הכנרת וניסו למנוע בכוח עיבוד חקלאי של החלקות באזורים המפורזים. לוחמי חטיבת גולני עם כוחות נוספים של פיקוד צפון הגיבו במאמץ רצוף ומתמשך של פעילות מבצעית, סיורים, תצפיות, מארבים, סיוע לשמירה ביישובים ואבטחה צמודה לחקלאים. גולת הכותרת של פעילות הבטחון השוטף בעשור של שנות הששים (1957-1967) היו פעולות הגמול בתאופיק (1960) ובנוקייב (1962) ו"המאבק על המים" (1965-1966) כנגד מזימת הסורים להטות את מקורות הירדן.

יהיו נא השורות הללו הקצרות, בת שחוק
נעצבת,

ולחבר ורע ציון ומצבת

הרבה אני רוצה לומר

על אח שנפל, ביד גורל כה מר

אני רוצה לצעוק אליו, אל זה שבמרומים

מדוע הנחת לו, ופניך אטומים ! ?

בתרמילך אתה נושא מטען של רחמים

איכה הפקרת אותו התמים.

כמסוה של ענן עצמת עין

והוא רק ביקש לגדול ולפרוח

סביב למדורה לא נוסף עוד לשבת איתו

אבל הוא בינינו צחוקו ועידודו

לא נניח לו ללכת כדממה

הוא לנצח איתנו ואנו איתו

הרעות הזו לא תימח לעולם.

לא נפרח כבר פעמיים
והרוח על המיים
יפזר דממה צוננת
על פנינו החיוורות

שמה בין עיבי הנחל
בשעה אחת נשכחת
זכרונות אזוב שלנו
מתפזרים על הקירות

בלי תוגה כפופי צמרת
בלוריות שיבה נבדרת
באשר יפות התואר
בין שריקות העדרים

תפנוקי גבן ירטיטו
בלכתן לרחוץ בזרם
וכלמים נשפיל עינינו
אל המים הקרירים

תאנה חנטה פגיה
והנשר היגע
אל קינו חזר בחושך
מדרכי האלוהים

לא נוסיפה עוד לנוע
משתאים נביט ברוח
איך הוא יחד עם המים
מפרקים את הסלעים

הרדופים שלי כמוני
וכמוך שכל ימין
את פירחי האור שלנו
את פיזרת לכל רואה

לא עופות מרום אנחנו
ואל גובה השמים
גם אתם גם אנוכי
לא נגיע כנראה

רק בהר על קו הרכס
מישהו יוסיף ללכת
מן הואדי והעמק
לרכסים אל הרוחות

עד אשר בכסות הערב
יחזור נוגה אליך
עם פכפוך פלגים עם רחש
הרדופים ליד החוף